

IANCU LAURA

Hóban

*Anyám vaját köpült,
arcunkra csapódott a sav –
fehérek voltunk,
szemünket marta a hósivatag.
Egy ujjni vaj futott össze.
Szenteste volt.
Halottak vitték a temetőbe'. Hegyalakban,
hóbunda volt sírjele.*

Hívások

*fáj a szám amikor mondom
jobb ha tovább alszol
hívlak máskor
pogányszagú minden szavam
ha ruha volna sem vetném le
napraforgó búsulásom
fáj a szám amikor mondom
fáknak dőlök
Szűz Mária kőlábának
jönni látlak s veled jönnek
elringatott földutakon
fáj a szám amikor mondom*

Irányok

*Még nem tudom, mit mondok majd...
Hol vagy, mikor meztelen gyermekkel álmodom?
Hagyod, hogy sírása megfullasszon!
Mi vagy te, bennem szántó eke?
Hazának hívom a hétköznapiakat.
Két irányból intenek. Türelmét méri rajtam
az ég –
Félig nyár van. Fél szárnyal repülnek a vércsék.*